

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή Πεντηκοστής 15 Μαΐου 1950 (Π.Ο.Η.) Έτος β'. Αριθ. 85 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ο Έπίσκοπος Διαιρείας κ. Πολύκαρπος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 7.000 - Έτησία δραχ. 12.000 Έξωτερικού: Έξάμ. δολ. 2.50 - Έτησία δολ. 5
Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7 - Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΙΕΡΑΡΧΟΥ!!

«ΝΑ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΘΗ...»

Άλλοίμονον εἰς ποῖαν ἐποχὴν εὐρισκόμεθα! Μανία καταστροφῆς ἐμπνέει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ αἵωνος μας. Ἡ καταστροφικὴ αὕτὴ μανία ἀπειλεῖ καὶ αὐτὰ τὰ σεβάσματα τῆς χριστιανωσύνης. «Φωτιά καὶ τσεκοῦρι» ὑπῆρξε τὸ σύνθημα καὶ ἡ ἐπωδὸς τῶν συγχρόνων ἐρυθρῶν βανδάλων, ὅταν οὗτοι εὐρίσκοντο ἔξωθεν ἱερῶν Ναῶν καὶ Σεβασμιῶν μονῶν. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς καταστροφῆς δὲν κατηύθυνε μόνον τὸ ἔγκλημα τῶν ἀνθρωπομόρφων θηρίων τῆς συγχρόνου ἐθνικῆς μας περιπετείας· κατευθύνει, ὡς φαίνεται καὶ τὰς ἐνεργείας Ὑψίστων λειτουργῶν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Κοσμοὺν τὰ στήθη τῶν μὲ μεγαλοπρεπῆ ἐγκόλπια κρατοῦν εἰς τὴν χεῖρα τῶν ποιμαντορικῆν ράβδον· φέρουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐπισκοπικῆν μῆτραν. Δημιουργοὺν οὕτω τὴν ἐντύπωσιν ὑπερμάχων τῆς ἀληθείας· ἐγγυητῶν τοῦ Δικαίου· ἀντιπροσώπων τοῦ πράου καὶ Ἐλευθερωτοῦ Ἰησοῦ. Πόσον ὅμως ἐξάπατᾷ τὸ φαινόμενον αὐτό! Θέλεις, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, συγκεκριμμένα πράγματα καὶ προοφθαλμοὺς ἀποδείξεις; Ἄλλ' ἰδοὺ τί συνιστᾷ ὁ Ἅγιος Σάμου κ. Εἰρηναῖος, εἰς τὰς ἱερατικὰς ἀρχάς τῆς πατρίδος μας. «Ὅθεν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως προβῆτε εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων, ἵνα τὸ περὶ οὗ πρόκειται Μονῆριον καταδεφισθῇ» (Ἐγγραφοὺν Ἱερᾶς Συνόδου φέρον ἀριθ. Πρωτ. 621, Διεκπ. 601 ὑπὸ ἡμερ. 14 Μαρτίου 1950).

Φρίξον Ἥλιε! Ὁ χωροφύλαξ, τὸ εὐγενὲς αὐτὸ τέκνον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς ἀσφαλείας του, διστάζει νὰ καταφέρῃ τὸν πέλεκυν ἐπὶ τῶν θεμελιῶν ἐνὸς Ναοῦ. Διστάζει διότι σέβεται τὸν Σταυρόν, ὁ-

στις ὑποδοῖς. Διστάζει διότι ἀκούει τοὺς ἱεροὺς ὕμνους, οἵτινες ἄδονται ἐντὸς αὐτοῦ. Διστάζει διότι, παρακολουθεῖ τὴν ἀναιμάκτον θυσίαν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ Ναοῦ. Ναὶ διστάζει ὁ χωροφύλαξ, νὰ διαπράξῃ ἓνα τοιοῦτον ἀνοσιούργημα· ἀπορρίπτει ὑπερηφάνως τὸν πέλεκυν καὶ διαμαρτύρεται πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς διὰ τῶν ἐξῆς περίπου λόγων «Δὲν δύναμαι νὰ ἐπαναλάβω ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς ἐλευθερίας, τὰ σκοτεινὰ ἔργα τῶν βανδάλων ἐπιδρομέων, τῶν ὁποίων τὴν προέλασιν ἀνέκοψα διὰ τοῦ αἱμοφύρτου στήθους μου»!

Ναὶ διαμαρτύρεται ὁ χωροφύλαξ. Καὶ εἰς τὴν διαμαρτυρίαν αὐτὴν, τὴν ἀναδίδουσιν τὸ ἄρωμα τῆς πατρῴας εὐσεβείας, ἀπαντᾷ σκληρῶς καὶ ἀναιρυθριάστως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σάμου «Νὰ κατεδαφισθῇ». Ἄλλοίμονον, ποῦ εὐρισκόμεθα!

Αἱ ὁδοὶ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων εἶναι πλήρεις διεφθαρμένων οἰκῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων φθείρεται ἠθικῶς καὶ σωματικῶς ἡ Νεολαία. Οὐδέποτε ὅμως ἠκούσθη Ἀρχιερατικὴ φωνὴ συνιστώσα «Νὰ κατεδαφισθῇ» ὁ ναὸς αὐτὸς τῆς Ἀφροδίτης. Τὰ καζίνα λειτουργοῦν εἰς τὰς διαφόρους λουτροπόλεις τῆς πατρίδος μας καὶ ἀφανίζουν μέσα εἰς τοὺς καπνοὺς τῆς αἰσχροτήτος, περιουσίας, οἰκογενειακὴν τιμὴν, προσωπικὴν ἀξιοπρέπειαν. Οὐδέποτε ὅμως ἠκούσθη Ἀρχιερατικὴ φωνὴ συνιστώσα «Νὰ κατεδαφισθῇ»!

Σύμμαχοι λοιπὸν καὶ προστάται οἱ διάφοροι Ἅγιοι Σάμου, τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀδικίας. Ναὶ σύμμαχοι ἐφ' ὅσον δὲν διαμαρτύρονται διὰ τὰς ἀσχημίας αὐτάς· ἐφ' ὅσον ἀνέχονται νὰ προβάλλωνται εἰς τοὺς κινηματο-

γράφους διεφθαρμένα ἔργα. Ὁχι δὲ μόνον σύμμαχοι τῆς ἀμαρτίας ἀλλὰ καὶ ἐχθροὶ τῆς χριστιανικῆς εὐσεβείας καὶ ἀγνότητος. «Νὰ κατεδαφισθῇ» φωνάζει ὁ Ἅγιος Σάμου, ἕνα μονίτριον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ καλλιιεργεῖται τὸ ἰδεώδες τῆς παρθενίας καὶ ὑμνεῖται καθ' ἐκαστην ἡ τρισήλιος Δόξα τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης. Αἴσχος δυσσπόπλυτον! Κηλὶς εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν.

Ἄλλ' ὅμως τὴν ἀνευλαβὴ ἀξιῶσιν αὐτήν, ἐνὸς ἀπερισκέπτου ἱεράρχου δὲν θὰ τὴν ἀνεχθῇ ἡ εὐσεβὴς ἑλληνικὴ Συνειδησις. Ὁ Ἕλληνικὸς Λαὸς γνωρίζει μόνον νὰ ἀνεγείρῃ Ναοὺς καὶ μονίτρια. Τὸ ἔργον τῆς κατεδαφίσεως δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ἕλληνικὸν Λαόν. Τὸ τσεκουρί τῆς καταστροφῆς τὸ καταβυθίζει εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ μεγαλείου του. Γνωρίζει κάλλιστα ὅτι εἰς τὰ θεμέλια τοιούτων σεβασμάτων, ἀναπαύονται ὁστ' ἀγίων ἀνδρῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ διασκορπίσῃ. Γνωρίζει τέλος ὅτι ἕνας τοιοῦτος πέλεκυς πρῶτιστα θὰ πλήξῃ τὰ σώματα χιλιάδων φρυκτωρούντων χριστιανῶν καὶ ἔπειτα τοὺς ἀψύχους τοίχους τῶν οἰκοδομῶν.

Ἐχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς καὶ ἡ παροῦσα στήλη τὴν ψυχασύνθεσιν τοῦ Λαοῦ μας, ἀπευθύνεται πρῶτον μὲν εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας προΐσταται τὸ Μεγάλον Τέκνον τῆς ἡρωοτρόφου Ἡπείρου. Δεύτερον πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἣτις συγκροτεῖται ἀπὸ ἀνδρας πιστεύοντας εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπαγγελλέντας ἰσοπολιτείαν καὶ Δικαιοσύνην. Τέλος δὲ πρὸς τὸν Ἕλληνικὸν λαόν, τοῦ ὁποῦ ἡ εὐσέβεια ἀποτελεῖ οὐσιώδη παράγοντα τῆς ἐθνικῆς του ὑποστάσεως. Πρὸς ὅλους δι' αὐτοὺς ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις.

1) Τὸ ὄνειρόν μας εἶναι νὰ ἴδωμεν τὴν ἐκκλησίαν Μίαν καὶ Ἀδιαίρετον, ὥστε αὕτη νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἐκπολιτιστικόν τῆς ἔργον, πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς κοινωνίας. Θλιβόμεθα ὅταν βλέπωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐκκλησίας, νὰ ἐνταφιάζεται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους πρωτοβουλίας τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἀνεχόμεθα οὐδεμίαν αὐθαίρετον ἐνέργειαν (ἐν αἷς πρωτίστως καὶ τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν) καὶ θὰ διαμαρτυρώμεθα ὑπερηφάνως, ἕως οὗ ἀκουσθῇ ἡ Φωνὴ μῆς Πανορθοδόξου Συνόδου. Καὶ αὐτὸ μὲν δικαιολογεῖ τὴν στάσιν μας, ὥστε νὰ μὴ δύναται ὁ Ἅγιος Σάμου νὰ γράφῃ, μὴ πιστεύων καὶ ὁ ἴδιος προφανῶς εἰς τὰ γραφόμενά του, ὅτι οἱ Παλ(τ)αὶ «δὲν ὑπακούουσιν εἰς ἀπόφασιν ληφθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας». Ἄς μᾶς ὑποδείξῃ τὴν «Ἀπόφασιν» μῆς Πανορθοδόξου Συνόδου ἐκπροσωπούσης νομίμως καὶ κανονικῶς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τότε ἡμεῖς εὐχαρίστως θὰ ὁμολογήσωμεν τὸ σφάλμα μας.

2) Ποιοῦμεθα ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἄρμόδιους ὥστε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, νὰ ἐξεύρουν τρόπον κατοχυ-

Ἀνατύπωσις ἀπὸ τὴν «Χριστιανικὴν Σπίθαν»

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΚΑΙ ΖΩΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐρμηνεύων τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἂν ἀκόμη ἡ Πολιτεία προσέφερε τὸ ξίφος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θὰ ἔπρεπε νὰ εἴπῃ: «Οχι, τὸ ξίφος σου δὲν τὸ χρειάζομαι. Κρατῶ ἐγὼ ξίφος κραταιότερον, ποῦ κόπτει κεφαλὰς δαιμόνων, τὴν ρομφαίαν τοῦ πνεύματος, μόνον δι' αὐτῆς θ' ἀγωνισθῶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ θὰ κυριαρχήσω τῶν περὰ τῶν τῆς γῆς». Ἐὰν οὕτως εἰργάζοντο οἱ ἀρχιερεῖς, ἡ ἀμπελος τοῦ Κυρίου θὰ ἦτο καθαρά καὶ οὐδεὶς ἀρουραῖος θὰ ἐρρεκάνιζε τὰς ρίζας τῆς. Ἀλλὰ οἱ ἀρχιερεῖς μας ἀφῆκαν νὰ σκουριάσῃ εἰς τὰς θήκας τὴν ρομφαίαν τοῦ πνεύματος καὶ ἀρπαξάν τὸ ξίφος τοῦ πρώτου τυχόντος χωροφύλακος. Οὐαὶ αὐτοῖς!

Θύματα τῆς βίας ταύτης εἶναι οἱ ὁπαδοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ οἱ ὁποῖοι ἐδιώχθησαν καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν κρατητηρίοις διὰ τὴν ἐμμονὴν τῶν εἰς τὰ πάτρια, καὶ πρὸς τοὺς ὁποῖους ἐκφράζομεν διὰ τοῦ παρόντος ὅλην τὴν συμπάθειάν μας, διὰ τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς διωγμοὺς τῶν ἀρχιερέων τοῦ 20ου αἰῶνος Θύματα ἐπίσης τῆς βίας ὑπῆρξαν τίμοι ἐργάται τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθινὰ ἐγκαλλωπίσματα τοῦ Χριστιανισμοῦ τῶν ὁποῦ ἡ μνήμη θὰ εἶναι ἱερὰ εἰς τὰς περισσοτέρας γενεάς. Ἀεὶμνηστοὶ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας μὲ ἀποσπάσματα ὥς ἂν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ληστῶν καὶ δολοφόνων, ἐνῶ αὐτοὶ ἦσαν μὲ τὰς λαμπρὰς ἰδέας τῶν καὶ τὸν ὑπέροχον βίον τῶν μεγάλων τοῦ Γένους εὐεργέται.

4.— Ἡ μεταβολὴ τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου. Διὰ νόμων καὶ διαταγμάτων καθωρίσθησαν τιμολόγια τῶν διαφόρων ἱερῶν τελεστιῶν, ὁ δὲ λαὸς μας ἀναστενάζει διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτὴν φορολογίαν, ἡ ὑπαιθρος ἐπαναστατεῖ, οἱ πτωχοὶ ἀκούονται νὰ λέγουν «τώρα εἶν' ὁ καιρὸς οὔτε νὰ ζήσῃ κανεὶς ἄλλ' οὔτε νὰ πεθάνῃ», καὶ οἱ ἄθλιοι μυκτηρίζουν λέγοντες ἐκκλησία=παπαδομάγαζα. Ἐπὶ τῆς ὁπισθίας πλευρᾶς τῆς εἰκόνος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰκονοστασίον κεντρικῶν ναοῦ πόλεως τῆς Ἑλλάδος εἶδομεν ἐπικεκολλημένον τὸν πίνακα τῶν τιμῶν τοῦ ΑΤΙΜΗΤΟΥ...

(Ἀκολουθεῖ)

ρῶσεως τῶν νομίμως κεκτημένων δικαιωμάτων μας καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπουν νὰ μολύνεται τὸ γόητρον τοῦ φιλελευθέρου πολιτισμοῦ μας, ἀπὸ σκέψεις καὶ πράξεις, ἐχούσας σχέσεις μὲ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀσέβειαν.

3) Ἄς ἀποφεύγουνται πράξεις, ἐξάπτουσιν τὸν φανατισμὸν καὶ τροφοδοτοῦσαι τὰ θρησκευτικὰ μίσῃ ἅς ἐργασθῶμεν ἠνωμένοι εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ ἠθικὸν τομέα διὰ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ
ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου
κ. Χρυσοστόμου Νασλίμη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐν Τρούλλῳ Ἑκτῇ Οἰκον. Σύνοδος... «Πάντων τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ διαπρεψάντων ἀνδρῶν, οἱ γεγόνασι φωστῆρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες, τὴν πίστιν κρατεῖν βεβαίαν, καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἵωνος ἀσάλευτον διαμένειν θεοπίστοι, καὶ τὰ αὐτῶν θεοπαράδοτα συγγράμματα τε καὶ δόγματα πάντας ἀποβολόμενοι τε καὶ ἀναθεματίζοντες, οὓς ἀπέβαλον καὶ ἀνεδιμάτισαν, ὡς τῆς ἀληθείας ἐχθρούς, καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ φρυξαμένους καινά, καὶ ἀδικίαν εἰς ὕψος ἐκμελήσαντας. Εἰ δέ τις τῶν ἀπάντων μὴ τὰ προειρημένα τῆς εὐσεβείας δόγματα κρατοῖ καὶ ἀσπάζεταιτο, καὶ οὕτω δοξάζει τε καὶ κηρύττει, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἔνας τούτων ἐπιχειροῖ, ἔστω ἈΝΑΘΕΜΑ. καὶ κατὰ τὸν ἤδη ἐκτεθέντα ὅρον ὑπὸ τῶν προδηλωθέντων ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, καὶ τοῦ χριστιανικοῦ καταλόγου», ὡς ἀλλότριος ἐξωθείσθω καὶ ἐκπιπτέτω. Ἡμεῖς γὰρ οὔτε προστιθέναι τι, οὔτε μὴν ἀφαιρεῖν κατὰ τὰ προορισθέντα, παντελῶς διεγνώκαμεν, ἥ καθ' ὄντινασὺν δεδυνήμεθα λόγων» (Κανὼν Α').

Ἡ Ζ' Οἰκον. Σύνοδος

«Ἡμεῖς ἀσπασίως τοὺς θείους Κανόνας ἐνστερνιζόμεθα, καὶ δλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων σαλπύγγων τοῦ Πνεύματος τῶν πανευφημῶν Ἀποστόλων τῶν τε ἔξ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τοπικῶς συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων, καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Ἐξ ἐνός γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος αὐγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα. Καὶ οὓς μὲν τῷ ἀναθέματι παραπέμπουσι, καὶ ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν· οὓς δὲ τῇ καθαιρέσει καὶ ἡμεῖς καθαιροῦμεν, οὓς δὲ τῷ ἀφορισμῷ, καὶ ἡμεῖς ἀφορίζομεν· οὓς δὲ ἐπιτιμίᾳ παραδιδόσιν, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν....» (Κανὼν Α').

Ἐξ ὧν τῶν προηγουμένων ἐκτεθέντων κατεδείχθη ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ γρηγοριανοῦ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ λατρείᾳ ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀντιβαίνουσαν εἰς τὴν πατροπαράδοτον ἐορτολογικὴν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τάξιν, ὑπὸ τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικασθεῖσαν, καὶ δημιουργεῖ ἀφορμὴν σχίσματος εἰς τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν, τὴν ἡνωμένην διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ τῆς αὐτῆς ὁμοιομόρφου καὶ ὁμοχρόνου λατρείας μολοντί διοικητικῶς εἰς πολλὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας κατὰ μέρος γῆς διακρινομένη.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παραδεχθεῖσα αὐθαιρέτως καὶ μονομερῶς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν μόνον διὰ τὸ κινήττον ἐορτολόγιον, τὸ ἐκ τοῦ Πάσχα ἀκίνητον τελοῦσα εἰσέτι κατὰ τὴν πατροπαράδοτον, καὶ κατέχουσα ἤδη ἐν χρήσει δύο ἡμερολόγια, ἐδημιούργησε γενικὴν τῶν τυπικῶν ἐορτολογικῶν διατάξεων καταστροφὴν, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τοῦ Τριωδίου μέχρι τῆς λήξεως τοῦ Πεν-

τηκοσταρίου, μὲ ἀφρευκτον συνέπειαν ἢ τὴν κατὰ 13 ἡμέρας ἐλάττωσιν, ἢ τὴν τελείαν ἀπάλειψιν τῆς μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν Νηστείας (16),

Ἄν δὲ ληφθῇ πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπ' ὅψει πῶς ἐγένοντο αἱ πρῶται συνεννοήσεις, πῶς ἀπεφασίσθη πῶς εἰσῆχθη καὶ ἐφηρημόσθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμῖσις πρωτοστατοῦντος τῷ 1924 τοῦ παραχωρήσει Θεοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, πᾶς τις πείθεται ὅτι ἡ πρᾶξις ὑπῆρξεν αὐτόχρημα ἐγκληματικὴ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Καὶ ἡ Ἱεραρχία τότε ἀπαιτήσασα πρὸ πάσης μεταρρυθμίσεως τὴν συγκατάθεσιν πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τεχνιέντως ἐξηπατήθη, ἂν μὴ, ὡς τινες λέγουσι, καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἐξεβιάσθη καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὰ αὐτὰ τότε διὰ τὰ συγκατανεύσει εἰς τὴν καινοτομίαν ὑπέστη, εὐρεθὲν εἰς μίαν τῶν κρισιμωτέρων τῆς ἱστορίας του περιστασέων, συνετεία τῆς καταρρεύσεως τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου καὶ τῆς ἐκρίζωσεως ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς καὶ συνετεία τοῦ ἐπαπειλοῦντος τότε αὐτὸ κινδύνου νὰ ἐκδιωθῇ ἐκ Κων/πόλεως ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐν ἀναβρασμῷ καὶ ἐμπαθεστάτῃ ψυχικῇ διεγέρσει ἐνεκα τῶν Ἑλληνικῶν πολεμικῶν γεγονότων ἐπεξήτει τότε ἀκάμπτως καὶ ἀδυσωπῆτως τὸν ἐξαφανισμὸν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους καὶ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου.

(Ἀκολουθεῖ)

(16, Εἰς τὰς Ἀποστολ. Διαταγὰς Βιβλ. Γ' κεφ. ιθ' ἀναφέρεται : «.... Μετὰ οὖν τὸ ἐορτάσαι ὑμᾶς τὴν Πεντηκοστὴν, ἐορτάσατε μίαν ἑβδομάδα καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε «μίαν»· δίκαιον γὰρ καὶ εὐφρανθῆναι ἐπὶ τῇ ἐκ Θεοῦ δωρεᾷ· καὶ νηστεῦσαι μετὰ τὴν ἀνεσιν...». Ἐνταῦθα πολλοὶ παρατηροῦσιν ὅτι ἡ λεγομένη νηστεία τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων δὲν ἐπιβάλλεται πλέον τῆς «μίας» ἑβδομάδος. Πλὴν ὅμως ἡ λέξις «μίαν» μετὰ τὸ νηστεύσαι θεωρεῖται παρεῖσα ὑπὸ τῶν Λατίνων προστεθεῖσα εἰς τὸ παλαιὸν κείμενον, ὡς τοῦτο βεβαίως ἐνδραχὴς ὁ ἐν Ἀγίοις Μακάριος εἰς τὴν «Εὐαγγελικὴν Σάλπιγγα». Λόγ. εἰς Β' Κυρ. Ματθ. ἐνθα λέγει «Οὕτως εὐρίσκεται γεγραμμένον εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς, «Μετὰ τὸ ἐορτάσαι ὑμᾶς τὴν Πεντηκοστὴν, ἐορτάσατε μίαν ἑβδομάδα καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε· δίκαιον γὰρ κλπ.» οὕτως εὐρίσκεται γεγραμμένη αὐτὴ ἡ προσταγὴ εἰς παλαιότατον βιβλίον μεμβράινον τῆς Βασιλικῆς Μονῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (ἐν Πάτρῳ) ἐπὶ Θεῷ μάρτυρι, Εἰς δὲ τοὺς τύπους τῆς Ἱταλίας εἶναι διεφθαρμένη τούτῃ ἡ προσταγὴ».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 21ην Μαΐου τρέχοντος ἔτους ἐορτὴν τῶν Ἀγίων καὶ ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐορτάζει δὲ ἐν Μενιδίῳ Ἀττικῆς ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων 22αν Μαΐου τρέχοντος ἔτους, πανηγυρίζει δὲ εἰς συνοικισμὸν Βύρωνος ἱερὸς ναὸς τῶν Ἀγίων Πάντων. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν θὰ χοροστατήσῃ καὶ Ἀρχιερεὺς. Αὐτοκίνητα Βύρωνος : Ἀφιετηρία Πανεπιστημίου· στάσις Παλαιῶν τέγμενα Βύρωνος (ὁδὸς Μαγνησίας).

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

«Πᾶς γὰρ ὁ τὰ φαῦλα πράσων μισεῖ
τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς»

(Ἰωάν. Γ'. 22)

Ὁ Νικόδημος, ἔρχεται δειλὰ - δειλὰ ἓνα βράδυ κοντὰ εἰς τὸν Σωτῆρα. Τὰ θαύματά του, ἡ διδασκαλία του, ὅλο ἐν γένει τὸ μεγαλεῖον του, προσήλκυσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἄρχοντος τῶν Ἰουδαίων. Ἐν τούτοις ὅμως τὸν χαρακτηρίζει ἀκόμη ἓνας ἐνδοιασμός, μία ἀνθρωπαρέσκεια. Ἐὰν τὸν ἴδουν νὰ συνομιλῇ; Νὰ τὸ σημεῖον ποὺ θέλει νὰ ἀποφύγῃ. Δι' αὐτὸ ἐπικαλεῖται τὴν συμμαχίαν τοῦ σκότους. Ἀθλία ἀνθρωπαρέσκεια παραλύει ὅλας τὰς ὥραιας ἐκδηλώσεις, ἐκμηδενίζει ὅλας τὰς ὑψηλὰς τάσεις, ἀχρηστεύει ὅλα τὰ εὐγενῆ ἰδανικά, ἀναστελλεῖς τὴν προσπάθειαν τῆς ἀρετῆς!

Ζητεῖ ὁ Νικόδημος νὰ αἰσθανθῇ τὸ μεγαλεῖον τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος. Καὶ ὁ Σωτὴρ τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιζητεῖ εἶναι συνέπεια μιᾶς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ πνευματικῶς δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὡραιότητα τοῦ πνεύματος. Ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ πνευματικῶς δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ ἡ ζωὴ του νὰ κατανασθῇ ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ προχωρεῖ ὁ Σωτὴρ: Ἡ ἀναγέννησις αὐτῇ, εἶναι συνέπεια δύο δυνάμεων τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ πρώτη δίδεται «ἀνωθεν»: ἐξεδηλώθη διὰ τῆς Σταυρικῆς θυσίας· εἶναι βεβαία, ἀσφαλής, συγκεκριμένη. Σκοπὸς τῆς Χάριτος Αὐτῆς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις. Ἐσταυρώθη ὁ Σωτὴρ «ἵνα ὁ πιστεύων μὴ ἀπόληται». Ἀπ' ἐδῶ πλέον ἔχει τὸν λόγον ὁ δεύτερος παράγων, ἡ θέλησις τοῦ αὐτοῦ. Δὲν θὰ χαθῇ, θὰ σωθῇ «πᾶς ὁ πιστεύων». Εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὅσοι ἔρχονται πρὸς τὸ ἑξατράπτον αὐτὸ φῶς. Εὐτυχεῖς ὅσοι περιβάλλουν μὲ πίστιν τὸν Σταυρὸν τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης. Διὰ τὸ ὅμως ἡ εὐτυχία αὐτῇ νὰ μὴ εἶναι γενικὴ; Διὰ τὴν νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ στεροῦνται τῶν ἀγαθῶν τῆς «ἀνωθεν Χάριτος»; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει ὁ Σωτὴρ «Πᾶς γὰρ ὁ τὰ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς».

Λέγουν συνήθως, αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ παραμένουν μακριὰν ταῦ φωτὸς τῆς χάριτος: Ω! καυμένε ποιὸς εἶδε τὸν Θεόν; ἡ ποιὸς ἦλθε ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ζωὴ γιὰ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ; Θέλουν χειροπιαστὰς ἀποδείξεις. Θέλουν συγκεκριμένα πράγματα. Νὰ εἶναι ἀραγε ἡ ἀξίωσις τῶν, ἀπαύγασμα τῆς ἐρευνῶσης διανοίας των; ἀμφίβολον. Ἀμφίβολον διότι δίδουν συνήθως πίστιν εἰς ἀβεβαιότερα πράγματα χωρὶς νὰ τὰ ἐλέγχουν. Πιστεύουν εἰς τὰ ἀξιώματα τῶν μαθηματικῶν χωρὶς νὰ δυνηθοῦν νὰ τὰ ἀποδείξουν. Πιστεύουν εἰς τὰς πληροφορίας τῶν αἰσθήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀσαφεῖς καὶ πεπλανημέναι.

Πιστεύουν ἀνεξέλεγκτως καὶ ἀδιακρίτως. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ ἀξίωσις τῶν ἀπαύγασμα τῆς διανοίας των. Εἶναι ἄμυνα τοῦ φαύλου βίου των. Ποῖοι συνήθως προβάλλουν τὴν ἀξίωσιν αὐτὴν; ἡ κομψευομένη νέα μὲ τὴν ὑποπτον κοσμικὴν ζωὴν τῆς. Ὁ κομψευόμενος νέος μὲ τὰς ἐνόχους σχέσεις του. Ὁ αἰσχροκερδὴς ἔμπορος μὲ τὰ χρήματα τῆς ἀδικίας· καὶ ἐν γένει «πᾶς ὁ τὰ φαῦλα πράσων».

Ναί· ἡ χριστιανικὴ πίστις, προβάλλει καὶ ἠθικὰς ἀξιώσεις.

Ζητεῖ ἀγνότητα, καθαρότητα βίου, εἰλικρίνειαν, ἀλήθειαν, τιμὴν, ἀξιοπρέπειαν. Πῶς λοιπὸν νὰ τὴν ἀποδεχθῇ «ὁ τὰ φαῦλα πράσων»; Πῶς νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ φῶς ὁ ἄνθρωπος τοῦ σκότους; Δι' αὐτὸν τὸ φῶς εἶναι ἔλεγχος τῆς παρανομίας του, τῆς αἰσχροτήτος του, τῆς ἀδικίας. Καὶ ἐπειδὴ φοβᾶται «ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ ὑπὸ τοῦ φωτός» τὸ ἀμφισβητεῖ.

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σου, θὰ συναντήσῃς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ θέλουν νὰ σὲ διαφωτίσουν καὶ νὰ γκρεμίσουν τὴν πίστιν σου. Μὴ δώσεις σημασίαν εἰς τὰ λόγια τους. Δὲν ὁμιλεῖ ἡ πεφωτισμένη διάνοιά τους; ὁμιλεῖ ἡ αἰσχροὶ καρδιά τους. Εἶναι καὶ αὐτὸς «φαῦλα πράσων» καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἀντικρύσῃ τὸ φῶς. Πρόσεξε τον.

Πρόσεξε ὅμως καὶ τὸν ἑαυτὸν σου. Ἴσως δὲν ἔχεις ἐννοήσῃ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ χριστιανικοῦ φωτός. Ὁρισμένα μελαγχολία, ὁρισμένα ἀμφιβολία, ὁρισμένα ἀκαταστασία δείχνουν, ὅτι τὸ φῶς δὲν ἔχει εἰσέλθῃ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῶν θαλάμων τῆς ψυχῆς σου. Διὰ τὴν ἀραγε; Ἴσως δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ δὲν ἔρχονται στὸ φῶς, γιὰ τὴν εἶναι τὰ ἔργα τῆς φαῦλα. Μὰ ὅμως ἴσως ὁρισμένα σκέψεις μολύνουν τὴν ψυχὴ σου. Ἡ κατὰ κρίσεις, ἡ συκοφαντία, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ματαιοδοξία καὶ κατὰ ἄλλα... μικροπραγματάκια, σκεπάζουν τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου καὶ δὲν σ' ἀφίνουν νὰ νοώσῃς ὅλην τὴν θερμότητα.

Πρόσεξε λοιπὸν. Διότι εἶναι κοῖμα νὰ χάνῃς τὴν χάρα τοῦ φωτός σ' ὅλην τὴν ἑκτασί.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Μετὰ βαθύτατης συγκινήσεως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁπαλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας Σεβασμιώτατος Βρεσθῆνης κ. Ματθαῖος, διανύει τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου του. Ἡ συγκίνησις μᾶς ἀπεκωρυφώθη ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς ἐπισκέψεως πρὸς αὐτόν, τοῦ Πανιερωτάτου προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Χρυσόστομου. Ἐπὶ τέλους τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης ἐδόθη ἔστω καὶ ὑπὸ ἐπιθανάτιους συνθήκας. Φιλοσοφούντες δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτιον κλίνης τοῦ Σεβασμίου Ἱερέχου διαλογιζόμεθα: Τί ἀποκομίζει ὁ ἄνθρωπος ἀπερχόμενος; Τὰ ἔργα τῆς Ἀγάπης. Τί ἐγκαταλείπει ἀναχωρῶν; Τὴν ἀνάμνησιν τῆς Ἀγάπης. Διὰ τὴν λοιπὸν ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης νὰ μὴ ἀπηχῇ διαρκῶς; Ω! λέξεις γλυκυτάτης καὶ πρᾶξις δυσεύρετος!

Εὐχόμεθα τὰ πνευματικά του τέκνα, εἰς τῶν ὁποίων τὴν λύπην συμμετέχομεν καὶ ἡμεῖς, νὰ συγκινηθῶσιν ἀπὸ τὸ φίλημα τῆς Ἀγάπης καὶ νὰ ολοκληρωσῶσιν τὸ ἔργον, ποὺ ἤρχισε ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτιον κλίνης. Αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ τὸ μόνον μνημόσυνον.

Κοινωνικά Ζητήματα

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗ

Δ'.

ΟΙ κίνδυνοι τοῦ ἐφήβου καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς των.
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Διὰ τὴν ἀποδιώκεται δὲ εὐχερέστερον ὁ πειρασμός οὗτος τῆς ἐπιθυμίας πρέπει οἱ νέοι, πιστεύοντες εἰς τὴν ἰσότητά τοῦ πράγματος, νὰ ἐπικαλοῦνται καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, ἣτις παρέχεται ἀφθότως, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ ὅλη ἀπαιτούμενη πρὸς τοῦτο καλὴ διάθεσις καὶ προσοχή, καὶ ἐφ' ὅσον ἐξ ἄλλου ἀποφεύγονται ὅλα ἐκεῖνα τὰ αἷτια, ἅτινα ἐπηρεάζουν καὶ ἐξάπτουν τὴν φαντασίαν των.

Καὶ τοιαῦτα αἷτια τυγχάνουσιν ἐν πρῶτοις τὰ ἄσεμνα περιοδικὰ καὶ μυθιστορήματα, ἅτινα κυκλοφοροῦν ἀφθότως, καὶ ἅτινα μὲ τὰς ἀπρεπεῖς καὶ προκλητικὰς τῶν ἀφηγήσεις καὶ εἰκόνας ἀδυνατίζουν καὶ διαφθείρουν τὸν νοῦν καὶ φέρουσιν οὕτω τὸν νέον εἰς τὴν συγκατάθεσιν. Εἶναι ὡσαύτως ὁ Κινηματογράφος καὶ τὸ ἐλαφρὸν θέατρον, ἅτινα διὰ τῶν διεφθαρμένων ἔργων των καὶ ἄσεμνων σκηνῶν των σκοτίζουν καὶ ἀναστατώνουν τοὺς νέους καὶ καθιστοῦν αὐτοὺς εὐπαθεῖς καὶ ἐπιρρεπεῖς εἰς τὰ ἔρωτικά πάθη.

Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ ραδιόφωνο μὲ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ἀπρεπῶν ἀσμάτων καὶ τῶν ἐρωτικῶν εἰδυλίων, μέσα στὴν μοναξιά τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἀνάπτει εἰς τὴν νεανικὴν καρδίαν τὴν ἐρωτικὴν διάθεσιν ; ;

Περισσότερον ὅμως ὅλων ἐπὶ τῆς ἡθικῆς τῶν νέων ἐπιδρᾷ ἡ κακὴ συναναστροφὴ, ἣτις θεωρεῖται καὶ ὡς ὁ χειρότερος διδάσκαλος. Τὸ πασίγνωστον ῥητὸν «φθείρουσιν ἡθὴ χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί», ἰσχύει ἐν προκειμένῳ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Εἰς τὰς συναναστροφὰς αὐτὰς διδάσκονται κατὰ παραστατικώτερον τρόπον ὅλα τὰ εἶδη τῶν κακιῶν καὶ διαφθείρονται αἱ μεγαλύτεραι ἡθικαὶ ἀξίαι. Αὐταὶ κυρίως ἄγουσιν τοὺς νέους καὶ εἰς τὴν φοβερὰν λεωφόρον τοῦ ἐγκλήματος, τὸν ἔτερον κίνδυνον, περὶ οὗ ἡ πραγματεία μας αὕτη. Ἐγκλημα δὲ λέγοντες ἐνταῦθα ὑπονοοῦμεν πᾶν ὅ,τι στρέφεται κατὰ τῆς κοινωνικῆς ὁλότητος (προδοσίαι, ἐπαναστάσεις, ἀπεργίαι κ.λ.π.). ὡς καὶ κάθε ἐπιβολὴ ὅχι μόνον κατὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τιμῆς καὶ περιουσίας τοῦ πλησίον.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἐγκλημα παρὰσύρεται ὁ νέος καὶ ἀπὸ τὰ προμνημονευθέντα αἷτια ἰδίως ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν τῶν φονικῶν ἔργων τοῦ κινηματογράφου, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν περιπετειωδῶν καὶ ἀτυνομικῶν μυθιστορημάτων, ἅτινα καὶ ταῦτα ἀφθότως προσφέρονται, καὶ ἅτινα λάνθουν τοὺς νέους καὶ νὰ καυχῶνται ἀκόμῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἔργων, διεκδικούντες δόξαν ἥρωος καὶ πειρατοῦ, πὺλ ληλατεῖ καὶ φονεῖ τὸν τυχόντα, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται οὐδὲ τὸν παραμικρὸν ἔλεγχον τῶν πράξεών του.

Καὶ ἤδη ἐρωτᾶται : Ἐφ' ὅσον παντοῦ ἐλλοχεύει

ὁ ἐχθρὸς διὰ τὴν διαφθοράν τοῦ νέου, καὶ ἐφ' ὅσον εἰς οὐδὲν ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα πρέπει νὰ συχναῖ, πῶς πρέπει οὗτος νὰ διέρχεται τὴν νεότητά του, ἣτις εἶναι ὅλη σφρίγος καὶ ἐπιθυμία καὶ ἀρέσκειται νὰ κινῆται καὶ νὰ ἐργάζεται ;

Ἐντὸς τῆς κοινωνίας ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε καὶ πηγαὶ ἀναβλύζουσαι φεγγοβόλα ῥήματα χρηστῆς πολιτείας. Ὑπάρχουν καὶ κατὰ Χριστὸν παιδαγωγοὶ τῶν νέων, καλαὶ δι' αὐτοὺς συναναστροφαί, ἡθικαὶ καὶ εὐχάριστοι ἀπασχολήσεις, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχῃ ἡ θέλησις. Ἐκτὸς τῆς συνήθους καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀπασχολήσεών των (σπουδαί, ἐκμάθησις βιοποριστικῶν τεχνῶν, ἀγροτικά ἐργασίαι κ.λ.π.), ἣτις μετὰ ζήλου γενομένη δημιουργεῖ καὶ αὕτη εὐχάριστον ψυχικὸν συναίσθημα, κατὰ τὰς ἀργοσχόλους ὥρας των δύνανται οὗτοι νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἡθικοπλαστικῶν καὶ φρονημαστικῶν βιβλίων, νὰ ἐξέρχωνται εἰς κοσμίους περιπάτους μετὰ δεδοκιμασμένης καλῆς συναναστροφῆς, νὰ ἐνεργοῦν ἐν καιρῷ διακοπῶν σεμνὰς ἐκδρομὰς καὶ ταξίδια ἐπιζητούντες τὴν ψυχαγωγίαν των εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ τὴν θάλασσαν.

Νὰ μετὰσχωσιν εἰς ἐπιτροπομένας παιδιὰς, νὰ ἐπιδίδωνται εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ὡς καὶ εἰς διάφορα ἄλλα ἀβλαβῆ σπόρ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ λαμβάνουν χώραν κατὰ ταῦτα ἀπρέπειαι καὶ ἀνηθικότητες.

Κυρίως ὅμως κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἀργίας τῶν ἰδίως κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ ἄλλας ἐπικαίρους ἡμέρας πρέπει οἱ νέοι νὰ ἐπιδίδωνται εἰς ἀγαθόεργας καὶ διάφορα ἄλλα φιланθρωπικά ἔργα, (ἐπισκεψίς ἀσθενῶν καὶ φυλακισμένων ἰδίως συνομιλήκων των, συμμετοχὴ των εἰς ἐράνους διὰ πτωχοῦς, ὀρφανοτροφεία καὶ ἄλλα ἰδρύματα κ.λ.π.) ἅτινα ὡς ἐμπεριέχοντα τὴν ἀγάπην καθιστοῦν τὴν διαβίωσιν εὐχάριστον.

Νὰ ἐκκλησιάζωνται τέλος τακτικὰ ὄχι μόνον κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἐορτὰς, διὰ νὰ ἐμπνέωνται ἐκεῖθεν τὰ σοφὰ καὶ θεῖα ῥήματα τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ διαμόρφωσιν των κατὰ τὸν κακῶς ἐχόντων ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δίδοντες τὸ καλὸν παράδειγμα ἐν αὐτῇ καὶ ἀντιμετωπίζοντες τὰς κακὰς κατευθύνσεις αὐτῆς, προπαρασκευαζόμενοι οὕτω καὶ διὰ ἀνάληψιν ἐπιζήλων κοινωνικῶν θέσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ διαβίωσις καὶ ἡ ὑπαρξίς ἀκόμῃ τῆς κοινωνίας, ὡς τοῦτο βλέπει τις ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες ὠφέλησαν καὶ ἀνύψωσαν τὴν χώραν των, καταστάντες πρὸς τοῦτο ἱκανοί, ὡς ἐκ τῆς σεμνῆς καὶ ἡθικῆς ζωῆς, ἣν διεξῆλθον ὡς νέοι.

Διάγοντες δὲ οὕτω τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν των ἡλικίαν οἱ νέοι, θὰ καταρτισθοῦν ἀφ' ἐνὸς καλῶς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, περὶ θὰ ἐκλέξουν, καὶ θὰ εἶναι ἀφ' ἑτέρου προπαρασκευασμένοι νὰ ἐπιτελέ-

Ἀρ. Ἐγκ. 15

Ἀθῆναι 10)23)5)50

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος
Π Ρ Ο Σ

Τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ τὰ εὐσεβῆ πληρώματα τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητὰ

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' Ἡμῶν δ' εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Ἰδιαιτέραν ὄντως τιμὴν προσδίδουν εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνα τὰ ἐν Πειραιεὶ δρῶντα δύο Ὁρφανοτροφεῖα· τῶν ἀρρένων ἀφ' ἑνὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Ἅγιος Γεώργιος καὶ τῶν θηλέων ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Ἱερὸς Πολύκαρπος, ἅτινα προστατεύουν περὶ τὰ τεσσαράκοντα ὀρφανὰ στερούμενα κατὰ τὸ μᾶλλον πατρὸς καὶ μητρὸς καὶ ἐγκαταλελειμμένα.

Τὰ ὀρφανοτροφεῖα αὐτὰ πρὶν ἢ περιληφθοῦν εἰς τοὺς κόλπους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας, περιέθαλπον ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν εἴκοσι ὀρφανὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν μικρότατον ἀριθμὸν τῆς σήμερον.

Ἡ ἀντίθεσις αὕτη δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ καὶ ὅμως εἶναι πραγματικότης, διότι ἅμα τῇ προσχωρήσει τούτων τῶν Ὁρφανοτροφείων εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, οἱ νεοημερολογίται διὰ τοῦτο διέκοψαν τὴν πρὸς αὐτὸ ὑποστήριξιν τῶν ἡμεῖς ὅμως οἱ Γ. Ο. Χριστιανοὶ δὲν ἐλάβομεν ὑπ' ὅψιν ἡμῶν ὅτι ἔχομεν καθήκον εἰς τὸ νὰ συνδράμωμεν καὶ ὑποστηρίξωμεν αὐτά.

Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἂν καὶ ὀλίγον ἄργα, ὁμιλος εὐσεβῶν Κυριῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἐν Χριστῷ τέκνων ἀνέλαβον τὴν διοργάνωσιν φιλανθρωπικῆς λαχειοφόρου ἀγορᾶς πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πόρων τῶν ὀρφανοτροφείων μας τὰ ὅποια μετὰ κόπου ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεως τῶν ὀλίγων αὐτῶν ὀρφανῶν.

Χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς ἐξαιρετικῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἣν διέρχονται ταῦτα εἶναι ὅτι τὸ ταμεῖον αὐτῶν εἶναι βεβαρυμένον μὲ δάνειον τριάκοντα ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἡ πρόδοσις τῶν ὀρφανοτροφείων μας καὶ ἡ εὐημερία αὐτῶν θέλει ἐξυψώσῃ ἡμᾶς αὐτοὺς τοὺς Γ.Ο.Χ. ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ἀφ' ἑτέρου ἐνώπιον τῶν διωκτῶν μας καὶ τῶν συκοφαντῶν μας, οἵτινες μεταξὺ τῶν ἄλλων κατηγοροῦσιν ἡμᾶς ὡς ὀπισθοδρομικοὺς καὶ ἐχθροὺς τοῦ παιδιοῦ καὶ προσέτι ὡς στε-

ρουμένους μιᾶς κοινωνικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς δράσεως.

Πάντων τούτων ἔνεκεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀναλαμβάνουσα τὰ ὀρφανοτροφεῖα ταῦτα ὑπὸ τὴν προστασίαν Αὐτῆς καλεῖ τὰ τέκνα τῆς, ὅπως συμβάλωσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς διοργανουμένης λαχειοφόρου φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς προπαρασκευάζοντες ἀνικείμενα διάφορα καὶ ἐργόχειρα, ἅτινα δύνανται νὰ παραδώσωσι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἀγοράζοντα λαχεῖα καὶ εἰσιτήρια ἅτινα θὰ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἡμετέρους Ναοὺς.

Διὰ τῆς συμβολῆς ταύτης θὰ δώσωμεν ὥθην εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῶν ὀρφανοτροφείων μας καὶ εἰς τὴν λαμπροτέραν καὶ τελειότεραν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐπιδιωκομένου σκοποῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ δόξαν τοῦ ἐν τριάδι Θεοῦ τοῦ κατὰ τὸν Προφητὰν ἁγίου Δαυὶδ ὀρφανὸν καὶ χήραν ἀναλαμβάνοντος ὑπὸ τὴν θείαν αὐτοῦ προστασίαν καὶ Οὐτινος τὸ ἔλεος καὶ ἡ χάρις Εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

καὶ ἁ. α.

Ὁ Πρόεδρος

† Πρῶην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁδηγὸς τῆς οἰκογενείας

Τὸ βιβλίον

Φίλος τῆς νεότητος :

Τὸ βιβλίον

Σύντροφος στὴν Ἑξοχή :

Τὸ βιβλίον

Σύμβουλος στὴ ζωὴ :

Τὸ βιβλίον

Δῶρο στὸ φίλον :

Τὸ βιβλίον

Θὰ τὸ βρῆτε σὲ πλουσία συλλογὴ
εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας»

Γράψατε : Καισάριον Μοναχὸν

Στοὰ Φέξη 72

Ἀθῆναι

σουν ὡς πρέπει καὶ τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου, διὰ νὰ δημιουργήσωσι ἀνταξίους ἀπογόνους διὰ τὴν εὐημερίαν τόσοι αὐτῶν ὅσων καὶ γενικώτερον τῆς κοινωνίας, ἀποτέλεσμα ὅπερ ὀφείλεται κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τοὺς γονεῖς, κατὰ δεύτερον εἰς αὐτοὺς.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἐχεις πολὺ δίκαιον, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, διὰ τοῦτο ἐπικροτῶ προθύμως εἰς τὴν χρησιμοποίησιν ταύτης τῶν χρημάτων σου· κάλλιον ὅμως νὰ κάμωμεν ὁμοῦ τὴν καλὴν ταύτην πράξιν καὶ νὰ μὴ χωρίσωμεν τὰ μερίδιά μας. Μόνον, διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὴν ιδέαν τῆς διανομῆς, ἣν ἐπρότεινες, θὰ μὲ ἀφήσης νὰ διευθύνω ἐγὼ τὰς ὑποθέσεις μας σὺ δὲ τοῦ ὁποίου ἡ εὐσέβεια ἀγαπᾷ φροντίδας, ὀλιγώτερον ἀνουςίους, θὰ σκέπτεσαι τὸ τί θὰ κάμης διὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας... Ἀλλὰ εἰπέ μου, ἀδελφέ μου, δὲν οἰκοδομοῦμεν πύργους εἰς τὸν ἀέρα;

Ὁ Λουδοβίκος εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐμειδίασε καὶ ἠρκέσθη νὰ ἀπαντήσῃ «ἐλπίζω ὅχι».

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ νοσοκόμος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Παῦλον, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν πόλιν. Ἡ εὐχάριστος δὲ αὕτη εἴδησις ἐνέπλησε χαρᾶς τοὺς δύο ἀδελφούς, οἵτινες μετ' ὀλίγον συμπεριεπάτουν βραδέως ἐπὶ τῆς λεωφόρου. Τοὺς παρατήρουν δὲ μετ' ἐνδιαφέροντος, διότι εἶχον γίνῃ γνωστοί, καὶ ἡ ἱστορία των εἶχε κάμῃ κρότον εἰς τὴν πόλιν.

Ὁ Παῦλος ἐξηκολούθησε τοὺς μετὰ μεσημ-

βρίαν περιπάτους του μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἕως οὗ ἐθεραπεύθη ἐντελῶς. Ὅταν δὲ τέλος ἐφθασεν ὁ χρόνος τῆς ἐκ τοῦ Νοσοκομείου ἐξόδου του, πλήρεις συμπαθείας ἦσαν οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τοῦ πρὸς τὰς καλὰς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι τὸν εἶχον περιποιηθῇ κατὰ τὴν ἀσθένειάν του.

Οὐδέποτε ἐπίστευον, ἔλεγεν, ὅτι δύναται τὸ νοσοκομεῖον νὰ εἶναι τόσον ἐπιθυμητόν.

Ἐπίσης ἐκφραστικὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Λουδοβίκου.

Ἐφθασαν τέλος εἰδήσεις ἐκ Παρισίων, ὅτι οἱ ἐμπειρογνώμονες οἱ ὁρισθέντες ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἵνα βεβαιώσωσιν ἂν πράγματι ἡ εἰκὼν ἦτο ἔργον τοῦ Ραφαήλ διεκήρυξαν ὅτι αὕτη εἶχε μὲν μεγαλεῖον, δὲν ἦτο ὅμως ἀληθὲς ἔργον τοῦ μεγάλου ζωγράφου· ἀλλ' ὅτι εἶχε δοθῇ πρὸς σπουδὴν εἰς τὸν Ἰούλιον Ρωμαῖον τὸν μαθητὴν του, καὶ ἐξετελέσθη μὲν ἐν μέρει ὑπ' αὐτοῦ, ἐπεδιωρθώθη δὲ καὶ ἐτελειοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ραφαήλ. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν ἡ ἀξία του ὡς ἀντικειμένου τέχνης δὲν ἡλαττοῦτο κατὰ πολὺ, ἐπειδὴ ὁ Ἰούλιος Ρωμαῖος ἦτο εἷς ἐκ τῶν μεγίστων ζωγράφων τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς, καὶ ἀφ' ἐτέρου, ἡ χεὶρ τοῦ Ραφαήλ εἶχε θέσῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας του. Μετὰ τὴν ἔκθεσιν δὲ ταύτην ὁ ὑπουργὸς ἡγόρασε τὴν εἰκόνα ἀντὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ἀδελφοὶ Φιζὼ ἔλαβον τὰ χρήματα ταῦτα, τοὺς ἐπεσκέφθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῖς παρέδωκε τὸ κιβωτίδιόν των, ὅπερ, εὐρεθὲν εἰς τὸ σπήλαιον τῶν ληστῶν, ἐνέκλειε ἀκόμη τὰ γραμμάτια, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπίστευαν ὅτι ἔχασαν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἠτύχησαν, διένειμαν εἰς τοὺς πτωχοὺς χρήματα καὶ πολλάκις ὁ Παῦλος ἔλεγε εἰς τὸν ἀδελφόν του «Ἐ! ὁ ἀδελφός σου εἶχεν δίκαιον προτιμήσας ἐξ ὅλων τῶν πραγμάτων ποὺ ἐναπέμειναν τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς μας».

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐβράδυνε νὰ θέσῃ εἰς ἔργον τὸ σχέδιόν του. Συνήθροισε τοὺς καλλιτέρας τεχνίτας τῆς πόλεως διὰ νὰ ἐπιδιορθώσωσι τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Καλῆς ὁ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγάμας Ἀγ. Μάρκου Ἐὐγενικοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς Ἱερεῖς ἔχον ἐν μέσῳ τὸν ἡμέτερον Θεολόγ. κ. Σ. Καραμήτσον

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Τὴν 28ην Ἀπριλίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανλείας κ. Πολύκαρπος μετέβη εἰς τὰς Θήβας, περιοδεύσας καὶ τὰ χωρία τῶν Θηβῶν. Κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ πολιούχου τῶν Θηβῶν Ἀγ. Ἰωάννου Καλοκτένους, ἐλειτούργησε ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῷ.

Κατὰ τὴν 22αν Ἀπριλίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Στεργίου Παπαριαννούλη ἀνεχώρησε ὅπως περιοδεύῃ τὰ παραρτήματα Μακεδονίας. Ἐτέλεσεν ἐν τῷ χωρίῳ Ἀγ. Πνεῦμα ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ἡ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως συνήλθης τοῦ Ἀρχιερέως ὑπῆρξε ζωηρά· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῶν τέκνων τῆς πολυτενάντου Μακεδονίας ἀπερίγραπτος.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ

ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διανλείας προσχειρίσθη εἰς Διάκονον καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς πρεσβύτερον, ὁ ἐκ τῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων μας Πέτρος Πετρίδης, ὁπαζωματικὸς Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, μετονομασθεὶς εἰς Πανάρετον. Εὐχόμεθα εἰς τὸν νεοχειροτονηθέντα νὰ φανῇ ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας· τὸ δὲ γεγονός τῆς χειροτονίας του νὰ γίνῃ ἀπαρχὴ χειροτονιῶν ἐκλεκτῶν νέων, μελῶν τῆς Ἐνώσεως, φλογερῶν ζηλωτῶν καὶ ὑπερμάχων τῆς πίστεως.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΟΥ

Τὴν 22αν Μαΐου, Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων, θὰ τελεσθῶσιν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Κυκλάδων κ. Γεωργίου, τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Αἰκατερίνης Πατριῶν. Αὐτοκίνητα Νέας Ἰωνίας. Ἀφετηρία: δόδος Χαλκοκονδύλη. Στάσεις: φαρμακεῖον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

Η ΕΠΕΝΔΥΣΙΣ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος, εἰς ὅσους Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, λειτουργοῦν Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἐγένετο ἡ ἐπένδυσις τῶν ἀπτόρων μαθητῶν. Ἡ σκηπὴ ἦτο ὑπέρροχος. Ἡ ἀγάπη ἐθελήμβυνε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν εὐεργετούντων καὶ τῶν εὐεργετούμενων. Τὸ δὲ γεγονός, ὅτι ἡ ἐπένδυσις δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς προσωπικῆς φιλανθρωπίας, προσέδωκε εἰς τὴν πράξιν τὴν μορφὴν κοινωνικῆς προνοίας. Naί τότε μόνον δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν εἰς μίαν βελτίωσιν ὅταν ἡ ἀγάπη ἀναχθῇ εἰς τὸ ἐπίπεδον ἐνὸς κοινωνικοῦ καθήκοντος. Εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων αἱ κατηχητρίαι, αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν, αἱ ἐργασθεῖσαι ἀδελφαὶ τῆς «Ταβιδᾶς» καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ χριστιανοί, οἵτινες διὰ τοῦ ὀβολοῦ τῶν συνέβαλιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁραίου καὶ ὑψηλοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

δοῦ, καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ραφαήλ ἀντιγραφεῖσα ὑπὸ καλοῦ ζωγράφου τῆς πρωτεύουσας ἐγκάθιδρύθη ἐπισήμως εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Καὶ οὕτω ἔλαβε πέρας ἡ ὥραία τοῦ Θεοῦ ἐντολή.

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται».

Τέλος (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡ Ε.Ν.Γ.Θ.Χ. Τ.Ε. ἐώρτασε τὴν ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεώς της. Ἐτελέσθη καταγυνυτικὴ λειτουργία, ἱερουργήσαντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διανλείας κ. Πολύκαρπου, ὁστις ἡγήται πνευματικῶς τῆς Νεολαίας. Εἰς τὴν λειτουργίαν παρευρέθη ἑξ ἄκρας συμπαθείας πρὸς τὴν Νεολαίαν καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος. Ἡ Ἐκκλησία ἦτο ἀσφυνκτικῶς πλήρης. Εἰς τὸ Ἐδαγγέλιον ὁμίλησε ὁ Ἅγιος Διανλείας ἐξάρας τὸ ἔργον τῶν Πατέρων τῆς Ἀγίας Οἰκῆς μερικῆς Συνόδου καὶ προτρέψας τοὺς νέους διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὁραίων ἰδανικῶν. Εἰς τὸ κοινωνικὸν ὁμίλησε εὐχαριστήσας ἐκ μέρους τῆς Ἐνώσεως ἕνας ἀδελφὸς ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως ἐδεξιόθην τοὺς ἐκκλησιασθέντας νέους εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν τῆς «Ταβιδᾶς» εὐγενῶς παραχωρηθεῖσαν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἀγαθοεργοῦ ἀδελφότητος. Κατὰ τὴν δεξιῶσιν προσεφώνησαν τοὺς νέους ὁ Ἅγιος Χριστιανουπόλεως καὶ ὁ Ἅγιος Διανλείας.

Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε ὑπέρροχος. Καθὼς δὲ ἡκούσαμεν ἀπὸ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Ἐνώσεως νέων κ. Ἀ. Ἀσοῦτη, ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον κεφάλαιον ἐνὸς ἀρτίου καὶ πρακτικοῦ προγράμματος, διαλαμβάνοντος καὶ ὁραίας θρησκευτικῆς ἐνδρομᾶς. Ἡμεῖς εὐχόμεθα πᾶσαν πρобоδὸν εἰς τὴν συμπαιδεύσασθαι «ΕΝΓΟΧΤΕ» τῆς δόξης τὸ ἔργον εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις.

Ὁ Παρατηρητὴς

ΚΑΝΙΣ ΝΑ ΜΗ ΑΔΙΑΦΟΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΜΑΣ

Ἐνα Ἱδρυμα τὸ ὅποιον τιμᾷ ἰδιαίτερος τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, εἶναι καὶ τὰ Ὁρφανοτροφεῖα Ταμπουρών, Ἅγιος Γεώργιος καὶ Ἱερὸς Πολύκαρπος. Εἰς αὐτὰ οἱ τρόφιμοι διδάσκονται τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀγάπην, ὥστε νὰ ἀποδοθῶσι χρήσιμοι εἰς τὴν Κοινωνίαν. Τὸ ὀρφανὸν, ποῦ εἶναι ξένο γιὰ ὅλους, ἂν δὲν συναντήσῃ τὴν στοργὴν, θὰ λυπηθῇ, θὰ πληγωθῇ, θὰ μεταβληθῇ εἰς ἐχθρόν τῃ Κοινωνίᾳ. Ὁ πόνος θὰ γεννήσῃ τὸ μῖσος. Νὰ λοιπὸν ἡ ὀφείλεια τοῦ Ὁρφανοτροφείου! Κερδίζει γὰρ τὴν Κοινωνίαν τὰ πονεμένα μέλη της. Τὰ ὀρφανὰ ὅμως αὐτὰ εἶναι καὶ δικά μας ὀρφανὰ. Γι' αὐτὸ ὅλοι πρέπει νὰ συμβάλλωμεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς φιλανθρωπικῆς ἀοράς ποῦ διοργανώσκει οἱ φίλοι τῶν ὀρφανῶν. Τὰ κορίτσια μπερτεν καλίστα νὰ ἐτοιμάσων ἀντικείμενα χρήσιμα γιὰ τὰ ταπεινά. Κάθε ἕνας ἀ. ζητήσῃ ἐπιμόνως ἀπ' τὴν ἐνορία του, νὰ πάρῃ ἕνα λαχείο γιὰ τὴν λαχειοφόρο ἀγορά. Ἀς γίνῃ συναγεμερὸς ἀγάπης. Ἡ εορτὴ θὰ γίνῃ εἰς τὰς 2 Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Παιραϊκοῦ Συνδέσμου Πειραιῶς.

Γιὰ κάθε πληροφορία: Ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ γραφεῖα μας, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι.

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διανλείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντὴς

Ἐπίσκοπος Διανλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντὴς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι